

Arrest

nr. 345 410 van 23 april 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigereze nationaliteit te zijn, op 13 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 januari 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 maart 2025 met refertenummer 126414.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. CINARDO, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 mei 2024 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 januari 2025 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"[...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de

wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Op 08.07.2013 diende betrokkene een eerste Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Op 24.02.2014 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Op 14.10.2014 diende betrokkene een tweede VIB in, op 27.10.2014 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de inoverwegingname. Betrokkene ging hiertegen in beroep bij de RVV en op 13.01.2015 werd dit beroep verworpen. De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan 8 maanden voor de eerste procedure en 3 maanden voor de tweede procedure – was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Ter vervollediging, betrokkene diende op 01.12.2020 een eerste aanvraag 9bis in, deze werd op 09.02.2022 onontvankelijk beoordeeld. Op 21.03.2023 diende betrokkene een tweede aanvraag in, deze werd op 12.04.2024 onontvankelijk beoordeeld.

Betrokkene verklaart dat het centrum van zijn belangen in België gevestigd heeft en verwijst hierbij naar art. 8 EVRM. Betrokkene beweert een duurzame relatie te hebben met een partner die tevens zwanger van hem is. Betrokkene beweert dat om van een “band” te kunnen spreken, men niet noodzakelijk een aanverwantschap moet aantonen. Er blijkt echter uit studie van het administratief dossier dat betrokkene naast de gesolliciteerde verklaring omtrent zwangerschap van zijn zogenaamde partner niet aannemelijk maakt dat betrokkene en mevrouw nog steeds een relatie hebben noch dat hij de vader van haar kind. Tevens zijn er geen aanwijzingen in het rijksregister dat betrokkene vader van een minderjarig kind zou zijn. Daarenboven voegt betrokkene geen recente bewijsstukken (bewijs van samenwont, erkenningsakte, geboorteakte) voor die het tegendeel zouden bewijzen noch legt betrokkene actuele bewijzen voor dat hij heden ten dage een affectieve of materiële band heeft met het minderjarige kind of hij een relatie zou hebben. Zonder concrete en objectieve stavingsstukken kan aldus niet blijken dat betrokkene een “band” heeft met het minderjarige kind. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat er sprake is van een familieleven of “band” met zijn zogenaamde partner noch met zijn beweerde kind en legt bovendien geen enkel bewijs voor dat hij de vader is van het desbetreffende kind. Betrokkene maakt het geenszins aannemelijk dat er een gezinsleven of “band” aanwezig is tussen hem en het kind in kwestie.

Betreffende de beweerde schending van art. 8 EVRM klopt het dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Echter, er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de persoonlijke en sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont dat hij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met zijn persoonlijke en sociale belangen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van zijn sociale bindingen legt betrokkene verklaringen voor van vrienden, kennissen voor van zijn privéleven die echter niet getuigen van relaties die van dien aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verder dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen

contact kan houden met zijn (eventuele) relationele, sociale en zakelijke contacten in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België

Betrokkene beweert dat hij problemen in zijn land van herkomst heeft, dat hij gezocht wordt en dat zijn leven in gevaar is. Het blijft echter bij een blote bewering. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij problemen in zijn land heeft, gezocht wordt en zijn leven in gevaar is volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst naar het arrest van de RVV van 29 oktober 2007. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene verwijst naar de verklaringen van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken die stelt dat hij de 'sans-papiers' uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen en dat hij tevens het nodige zal doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, betrokkene behoort niet tot deze doelgroep aangezien hij geen arbeidscontract voorlegt zodat hij niet aantoont dat hij tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep. Bovendien is betrokkene zelfs niet in het bezit van een arbeidskaart

Ten slot haalt aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat ook hier in casu geen sprake is van gedwongen terugleiding. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

De elementen van integratie (dat betrokkene hier sinds 2013 verblijft, dat betrokkene goed Frans kan, dat betrokkene lid is van een vzw, dat betrokkene meedoet aan verschillende activiteiten, de lidkaart vzw van betrokkene, het ledenregister, het voor gelegde inschrijvingsformulier schilderen, het getuigschrift maatschappelijke oriëntatie van betrokkene, het inburgeringscontract van betrokkene, dat betrokkene gemotiveerd is deel te nemen aan het legale arbeidscircuit) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Eveneens op 15 januari 2025 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"[...] wordt het bevel gegeven het grondgebied [van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene toont niet aan kinderen te hebben.

Het gezins- en familieleven : betrokkene toont niet aan dat er nog familieleden in België verblijven.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische elementen/documenten voor.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoeker op:

“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 74/14 van de Vreemdelingenwet.”

Hij betoogt als volgt:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr.-53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

“Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat ten eerste het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, alinea 1, 1°: verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat de bestreden beslissing op dit punt (het bevel om het grondgebied te verlaten) geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Ten tweede beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v. St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. YICCL1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkenen om naar hun land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen.

Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

De elementen van langdurig verblijf en integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormen wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid en kan wel degelijk een reden zijn om dit verzoek te richten vanuit het land dat verzoeker beschouwt als zijn thuisland. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat de verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na nu nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Bovendien is de situatie in zijn land van herkomst heden erkend als een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 (zie COI Focus NIGER, "Veiligheidssituatie" d.d. 3 december 2024). Een terugkeer, zelfs tijdelijk, is heden dan ook onmogelijk.

De aanvraag dient bijgevolg minstens ontvankelijk verklaard te worden. Verzoeker wijst er ook op dat hij al sinds 2013 in België verblijft.

Bovendien heeft verzoeker duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Bovendien heeft hij een relatie in België en hebben zij intussen een kind gekregen. Verzoeker brengt foto's bij om zijn relatie met moeder en kind te staven.

Bijgevolg zou het voor verzoeker traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Verzoeker kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom 1) zijn verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen 2) zijn concrete omstandigheden in het licht van zijn duurzame relatie en 3) het totale gebrek aan dit alles in het herkomstland, óók tijdelijk, de aanvraag in België niet verantwoordt.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden".

2.2. Verzoeker zet in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schenden.

Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die besloten ligt in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de eerste bestreden beslissing zich ertoe beperkt te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De Raad wijst er echter op dat verweerder duidelijk niet louter stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Er wordt immers in detail toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke wijze weergegeven en op een individuele wijze besproken.

De voormelde bepalingen inzake de formele motiveringsplicht vereisen niet dat verweerder in de eerste bestreden beslissing een proportionele afweging moet maken tussen het particulier belang en het openbaar belang, waarbij aandacht moet worden besteed aan de "ongemakken" die de toepassing van de wet met zich meebrengen. Evenmin moet er een belangenafweging plaatsvinden tussen "de gevolgen en het beoogde doel". Wel moet in de motivering van de eerste bestreden beslissing tot uiting komen waarom de door verzoeker concreet aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is in casu het geval.

Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat hierin enkel het wetsartikel zou worden vermeld. Dit betoog mist manifest feitelijke grondslag. Het bevat immers ook een feitelijke motivering in het licht van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en uit de motieven blijkt tevens dat rekening werd gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet. De ruime theoretische beschouwingen inzake deze plicht die figureren in het verzoekschrift alsook de overtuiging dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd, kunnen bezwaarlijk leiden tot een andere conclusie. Het loutere aanvoelen van verzoeker dat de bestreden beslissingen onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeven en dat de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is, maakt niet dat de formele motiveringsplicht werd geschonden.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker levert wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. Verzoeker is van oordeel dat verweerder *“geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen”* maar hij concretiseert niet met welke situatie en elementen verweerder geen rekening heeft gehouden toen hij de bestreden beslissingen trof.

2.7. Door in het verzoekschrift de draagwijdte van het begrip *“buitengewone omstandigheden”* te duiden met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, toont verzoeker niet concreet aan dat verweerder de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben beoordeeld of hieraan een invulling heeft gegeven die strijdig is met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker legt nergens concreet uit waar verweerder overmacht of onvoorziene omstandigheden zou vereisen in de eerste bestreden beslissing alvorens een buitengewone omstandigheid als dusdanig te aanvaarden.

2.8. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

“De elementen van integratie (dat betrokkene hier sinds 2013 verblijft, dat betrokkene goed Frans kan, dat betrokkene lid is van een vzw, dat betrokkene meedoet aan verschillende activiteiten, de lidkaart vzw van

betrokkene, het ledenregister, het voor gelegde inschrijvingsformulier schilderen, het getuigschrift maatschappelijke oriëntatie van betrokkene, het inburgeringscontract van betrokkene, dat betrokkene gemotiveerd is deel te nemen aan het legale arbeidscircuit) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Deze overwegingen zijn deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker toont niet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld door te benadrukken dat hij al sedert 2013 in België verblijft en hier duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd. Evenmin kan hij de geciteerde passage onderuit halen door zijn overtuiging te ventileren dat integratie *"echter zeer belangrijk"* is en *"wel degelijk"* een element is *"in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid."* Verzoeker gaat er met zijn betoog bovendien aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen: *"We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkele verklaring voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van affectieve en sociale banden heeft opgebouwd."*

Evenmin wordt de geciteerde passage ontkracht door verzoekers overtuiging, *"Dat de verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer."* Verweerder dient geen enkele garantie op terugkeer te verschaffen. De Raad stipt hierbij aan dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf die wordt ingediend op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ruime discretionaire bevoegdheid van verweerder zodat er uiteraard geen enkele garantie bestaat dat verzoekers aanvraag zal uitmonden in een machtiging tot verblijf.

Uit de geciteerde passage blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangevoerde duur van het verblijf, integratie en *"sociale bindingen"*. Het is niet omdat verweerder ze op een gemotiveerde wijze niet weerhoudt als een buitengewone omstandigheid, dat hij er geen rekening heeft mee gehouden.

2.9. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

"Betrokkene beweert een duurzame relatie te hebben met een partner die tevens zwanger van hem is. Betrokkene beweert dat om van een "band" te kunnen spreken, men niet noodzakelijk een aanverwantschap moet aantonen. Er blijkt echter uit studie van het administratief dossier dat betrokkene naast de gesolliciteerde verklaring omtrent zwangerschap van zijn zogenaamde partner niet aannemelijk maakt dat betrokkene en mevrouw nog steeds een relatie hebben noch dat hij de vader zou zijn van haar kind. Tevens zijn er geen aanwijzingen in het rijksregister dat betrokkene vader van een minderjarig kind zou zijn. Daarenboven voegt betrokkene geen recente bewijsstukken (bewijs van samenwoont, erkenningsakte, geboorteakte) voor die het tegendeel zouden bewijzen noch legt betrokkene actuele bewijzen voor dat hij heden ten dage een affectieve of materiële band heeft met het minderjarige kind of hij een relatie zou hebben. Zonder concrete en objectieve stavingsstukken kan aldus niet blijken dat betrokkene een "band" heeft met het minderjarige kind. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat er sprake is van een familieleven of "band" met zijn zogenaamde partner noch met zijn beweerde kind en legt bovendien geen enkel bewijs voor dat hij de vader is van het desbetreffende kind. Betrokkene maakt het geenszins aannemelijk dat er een gezinsleven of "band" aanwezig is tussen hem en het kind in kwestie."

2.10. Verzoeker benadrukt in verzoekschrift dat hij een relatie heeft in België en dat hij en zijn partner intussen een kind hebben gekregen en verwijst hiervoor naar foto's die zijn gevoegd bij het verzoekschrift. Het betreft 4 foto's die niet gedateerd zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze foto's werden voorgelegd aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissingen trof. Hij kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Alleszins, de Raad ziet niet in hoe deze foto's afbreuk kunnen doen aan de voormelde passage. Ze zijn niet voorzien van enige verdere uitleg. Een foto van verzoeker met een baby in zijn armen, een foto van verzoeker met een buggy, een foto van verzoeker naast een zwangere vrouw en een foto van verzoeker naast een monitor in een kliniek kunnen niet aantonen dat verzoeker nog een relatie heeft met de betrokken vrouw en dat hij de vader zou zijn van het kind. Deze foto's kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als concrete en objectieve stavingsstukken waaruit blijkt dat verzoeker de vader is van het kind, laat staan een band heeft met dit kind zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Zijn louter blote beweringen in dit verband kunnen niet aantonen dat de bovenvermelde afwegingen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn, dan wel strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.11. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen: *"Betrokkene beweert dat hij problemen in zijn land van herkomst heeft, dat hij gezocht wordt en dat zijn leven in gevaar is. Het blijft echter bij een blote bewering. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij problemen in zijn land heeft,*

gezocht wordt en zijn leven in gevaar is volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”.

2.12. Verzoeker kan deze passage niet doen wankelen door simpelweg te verwijzen naar artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, naar een rapport over de veiligheidssituatie in Niger van 3 december 2024 en vervolgens te poneren dat hij zelfs niet tijdelijk kan terugkeren. De Raad wijst er nog op dat blijkens de eerste bestreden beslissing verzoeker verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend die echter niet hebben geleid tot positieve beslissingen. Er werd dus geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus en evenmin voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker van oordeel is dat de veiligheidssituatie in zijn land van oorsprong ondertussen is gewijzigd waardoor hij zelfs niet tijdelijk naar daar kan terugkeren, staat het hem vrij een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan zal oordelen.

2.13. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing werpt verzoeker op dat hij in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum *“omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure”*. De Raad ziet niet in en verzoeker verduidelijkt ook niet welke lopende procedure verweerder zou verhinderen om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven op grond van de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort. Voor zover moet worden begrepen dat verzoeker hiermee doelt op de 9 bis-procedure, heeft deze procedure geen enkele invloed op de verblijfsstatus en verhindert zij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dus niet.

2.14. Verzoeker acht het *“traumatisch”* dat hij dient terug te keren naar zijn land van oorsprong om aldaar een machtiging aan te vragen, maar dit is niet meer dan een niet verder ondersteunde visie op zijn eigen zaak die de bestreden beslissingen niet aan het wankelen kan brengen.

2.15. De Raad besluit dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen of dat dit strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers theoretische beschouwingen over de formele-, materiële en zorgvuldigheidsplicht alsook zijn overtuiging dat de bestreden beslissingen niet deugen kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.16. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel werpt verzoeker op:

“Schending van art. 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1993 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Hij betoogt als volgt:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, RACE. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt het volgende :

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Dat verzoeker een relatie heeft met een verblijfsgerechtigde. Zij hebben samen een kind gekregen. Dat het begrip ‘privé-leven’ meer omvat dan de relaties met nauwe familie. Dat het gaat om het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen en dat deze relaties zelfs van zakelijke aard kunnen zijn. Dat het EHRM reeds aanvaard heeft dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM (EHRM, 25 september 2001 P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; EHRM, 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; EHRM, 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland). Dat kan gesteld worden dat deze rechtspraak van het EHRM nog niet voldoende is binnengedrongen in de Belgische rechtsorde (P. DE HERT, “Vreemdelingen, artikel 8 EVRM en de Raad van State. De rechtspraak onder de loep” TVR 2002 n°3).

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten en dat aan zijn privéleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de regularisatie van het verblijf van verzoeker en het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé-en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe. Dat de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze ertoe leidt, dat in het eventuele geval van uitwijzing, verzoeker het land dat hij beschouwt als zijn thuisland en zijn partner en kind moet achterlaten in schending met art. 8 EVRM. Dat, zelfs zonder uitwijzing, verwacht wordt dat verzoeker dit allemaal achterlaat, louter voor de vervulling van een formaliteit.

Verzoeker brengt bovendien verschillende getuigenverklaringen bij. Verwerende partij stelt dat relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkwijs van de bescherming van 8 genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond.

Met die redenering gaat de verwerende partij eraan voorbij dat volgens de rechtspraak van het EHRM deze gezinsrelaties, waarbij de verdergaande band van afhankelijkheid niet blijkt, wel zullen bekeken worden als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, 8 43). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, 8 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8.

Het feit dat de gemachtigde vervolgens nog op standaardwijze eraan toevoegt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, of dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke formaliteiten, het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden beschouwd als een zorgvuldige belangenafweging waarbij op afdoende wijze wordt rekening gehouden met de concrete elementen waarvan de gemachtigde kennis had of behoorde te hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing of die werden aangevoerd in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, dienen tot slot dus alle aspecten van de situatie in rekening te worden gebracht als samenhangend geheel.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) alsook het artikel 12 E.V.R.M. of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Dat aldus ten gevolge van de schending van 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden”.

2.17. In de tweede bestreden beslissing, die een terugkeerbesluit is en dus geen verwijderings- of uitwijzingsbesluit, wordt een afweging gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling verplicht verweerder om rekening te houden met het belang van het kind, de gezondheidssituatie en het gezins- en familieleven, quod in casu. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de gedane afwegingen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er hierbij nog op dat voormelde bepaling verweerder niet verplicht om rekening te houden met het privéleven.

2.18. Alleszins kan de tweede bestreden beslissing niet los gezien worden van de eerste bestreden beslissing waarmee zij gepaard gaat. Deze beslissing houdt in dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ontwikkeld die hem toelaten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen, wat inhoudt dat hij het land moet verlaten en elders een aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen. Hierin kan worden gelezen: *“Betreffende de beweerde schending van art. 8 EVRM klopt het dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Echter, er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de persoonlijke en sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont dat hij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met zijn persoonlijke en sociale belangen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van zijn sociale bindingen legt betrokkene verklaringen voor van vrienden, kennissen voor van zijn privéleven die echter niet getuigen van relaties die van dien aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). (...) Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verder dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn (eventuele) relationele, sociale en zakelijke contacten in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.”*

2.19. Uit deze beslissing blijkt dus dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verweerder is van oordeel dat wat verzoeker heeft voorgelegd niet getuigt van een privéleven dat valt onder de toepassing van deze verdragsbepaling. Door louter te verwijzen naar bijgebrachte getuigenverklaringen toont verzoeker niet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld. Bovendien geeft verweerder aan dat, mocht er toch sprake zijn van een beschermenswaardig privéleven, de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt, wat wil zeggen dat verzoeker niet definitief zal worden gescheiden van zijn vrienden of sociale bindingen in het algemeen. In afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België kan verzoeker in zijn land van herkomst zijn (eventuele) relationele en sociale bindingen in België onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, zo stelt verweerder. Verzoeker brengt niets in concreto in tegen deze afwegingen en toont dus niet aan dat ze kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn, of strijdig met artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat verweerder mogelijk standaardformules hanteert bij zijn afwegingen maakt niet dat ze niet pertinent zijn.

2.20. Verzoeker werpt opnieuw op dat hij een relatie heeft met een verblijfsgerechtigde vrouw en dat ze samen een kind hebben gekregen. Echter blijkt niet zoals hierboven werd aangegeven dat verzoeker nog een relatie heeft met een vrouw, dat hij de vader is van haar kind en dat hij met het kind nog enige relatie heeft. Verzoeker toont derhalve niet aan dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien brengt verzoeker niets aan dat de bovenvermelde afweging aan het wankelen brengt, namelijk dat een tijdelijke terugkeer geen definitieve scheiding met zich meebrengt en dat hij, in afwachting van een (eventuele) terugkeer, zijn (eventuele) relationele binding in België via de moderne communicatiemiddelen kan onderhouden.

2.21. Verzoeker werpt op dat *“Verwerende partij stelt dat relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkwijs van de bescherming van 8 genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond”* en levert hierop kritiek. Echter kan dit nergens in de bestreden beslissingen worden gelezen, zodat de Raad niet ingaat op deze kritiek.

2.22. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM. Waar verzoeker opwerpt dat geen rekening werd gehouden met zijn *“familiale toestand”* is het niet omdat verweerder deze op een gemotiveerde wijze niet weerhoudt, dat hij er geen rekening heeft mee gehouden.

2.23. Het is duidelijk dat verzoeker zijn privébelangen wil laten primeren op de vervulling van een *“formaliteit”*, d.w.z. het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het buitenland, maar hij gaat eraan voorbij dat dit een wettelijke verplichting is, neergelegd in artikel 9, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hiervan kan enkel worden afgeweken in geval van buitengewone omstandigheden, waarvan in casu echter geen sprake is

2.24. Verzoekers overtuiging dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht omdat ze op disproportionele, kennelijke onredelijke en onzorgvuldige wijze afbreuk doen aan zijn gezins- en privéleven, noch zijn theoretische beschouwingen over deze verdragsbepaling waarbij hij in fine nog andere registers opentrekt die niet nader worden uiteengezet (*“het artikel 12 E.V.R.M. of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals net gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatie-beginsel”*) kunnen leiden tot een ander oordeel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.25. In wat kan worden beschouwd als een derde middel, werpt verzoeker op, *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel”*.

Hij betoogt als volgt:

“Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat verzoeker immers al de tijd ongemoeid werd gelaten.

Verzoeker is reeds enige tijd in België en meent dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat dit in casu ten zeerste het geval is nu hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dat daarom terzake ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden”.

2.26. Gezien wat kan worden gelezen in de eerste bestreden beslissing, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog *“dat hij reeds enige tijd in België is en meent een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn verblijf”*. Waar hij betoogt dat het *“redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten”*, en hem geen bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, is dit niet meer dan verzoekers eigen kijk op zijn zaak, maar hiermee toont hij niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze is te werk gegaan bij het treffen van de bestreden beslissingen. Er kan hierbij worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

2.27. De thans gevoerde beroepsprocedure heeft wettelijk gezien geen schorsende werking. Het is dus niet aan de Raad om verzoekers vraag te gaan beoordelen om ondertussen *“gedoogd”* te worden tot de afwikkeling ervan. De Raad ziet alleszins niet in hoe dit betoog erop kan wijzen dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA